

Arrest

nr. 67 734 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 25 augustus 1954 in Kirgizië. U woonde in Osmanyurt (Dagestan).

In de winter van 2007 liet u S.M.(...), de zoon van uw zus die gevlucht was naar het bos, binnen bij u thuis om zijn hand te verzorgen.

Op een ochtend in 2007 kwamen gemaskerde mensen naar u thuis. Ze vroegen waar jullie Salman verstopt hadden.

Een andere keer in 2007 kwamen ze terug en maakten ze de deur van uw winkel kapot. Ze richtten automatische geweren naar u en vroegen u de winkel open te doen.

In de winter van 2010 kreeg u een papier dat u geen bier meer mocht verkopen in uw winkel in Osmanyurt. Anders zou uw winkel tot ontploffing worden gebracht. U stopte daarom met de verkoop van bier.

In februari 2010 kreeg u een verwittiging dat u geen sigaretten mocht verkopen. Ook hier stopte u mee. De buurtbewoners wilden echter sigaretten kopen en na enkele maanden begon u er weer te verkopen. Hierna werd u een tijdlang niet meer lastiggevallen.

Op 16 februari 2011 was u 's avonds aan het werken achteraan in uw winkel. U hoorde schoten van een automatisch geweer. De vensters van uw winkel werden kapotgeschoten. Enkele jongeren in de buurt zagen de beschieting en verwittigden uw broer, A.K.(...), die vlakbij woonde. Uw broer kwam naar de winkel. De volgende ochtend hebben u en uw broer alle goederen in uw winkel geteld en naar een andere winkel gebracht.

Uiteindelijk verliet u Dagetsan in de avond van 17 februari 2011. Een buur voerde u, uw broer en zijn dochter naar de autostrade in Kizljar. Daar stapten jullie in een bus die jullie naar Moskou bracht. Op 19 februari 2011 kwamen jullie 's ochtends in Moskou toe. Daar vertrok u 's middags, zonder uw broer en zijn dochter, in een auto met een chauffeur en een andere medereiziger naar België.

Op 22 februari 2011 bereikte u België.

Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw binnenlands Russisch paspoort voor evenals twee faxen afkomstig van de administratie van uw dorp die gestuurd werden op 16 mei 2011."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen vreest met onbekenden die u verboden om bier en sigaretten te verkopen in uw winkel.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven wie u de dreigbrief in verband met het bier stuurde (CGVS, p. 12) en van wie u de dreigbrief over de sigaretten kreeg (CGVS, p. 13).

U wist ook niet hoeveel mensen uw winkel beschoten en wie zij waren (CGVS, p. 14).

Verder kende u de naam niet van de wijkagent die de dag van de beschieting nochtans bij u langskwam (CGVS, p. 15).

U had ook geen idee waarom uw winkel gevisieerd werd. U verklaarde dat u goede relaties had met uw medeburgers en u daarom niet begreep waarom u de door u aangehaalde problemen kende, maar voegde hier aan toe dat het misschien iets met jaloezie te maken had.

U wist evenmin of de problemen met de uitbating van uw winkel verband hielden met de problemen van uw neef (CGVS, p. 15).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen of ten minste geprobeerd zou hebben hierover meer informatie te achterhalen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

U legde de Belgische asielinstanties voorts geen overtuigend bewijs voor van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Zo legde u de dreigbrief over het bier- en sigarettenverkoopverbod niet voor ter staving van uw asielaanvraag.

U beweerde dat u deze twee dreigbrieven had weggegooid (CGVS, p. 13), wat gezien de ernst van de door uw onbekende belagers geuite dreiging weinig aannemelijk is.

Na uw gehoor op 11 mei 2011 legde u de Belgische asielinstanties wel nog twee faxen voor die op 16 mei 2011 werden verstuurd en afkomstig zijn van de dorpsadministratie van uw dorp Osmanyurt. Niettegenstaande het hier slechts om faxen gaat, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, kan om onderstaande redenen echter getwijfeld worden aan de waarde van met name het attest dd 13 mei 2011 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat op 16 februari 2011 ruiten en een deur werden ingeslagen (zie document 2 in groene map).

Dit attest vermeldt immers nergens waar, noch bij wie vensters en een deur werden ingeslagen. Dit attest vermeldt evenmin aan wie het werd uitgereikt.

Het andere attest, dat aangeeft dat het op uw verzoek werd uitgereikt, vermeldt dat u in het centrum van uw dorp een winkel bezit.

Niettegenstaande uit dit attest blijkt dat het om een gesolliciteerd stuk gaat, wordt het feit dat u in uw dorp een winkel zou hebben gehad hier niet in twijfel getrokken.

Het gebrek aan enig tastbaar en overtuigend bewijs over de problemen die u met uw winkel zou hebben gekend, holt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

Bovendien bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zowel in verband met de bierverkoop als met de sigarettenverkoop verschillende dreigbrieven ontving (vragenlijst DVZ, 3.5).

Bij het CGVS verklaarde u echter dat u maar één dreigbrief over de sigaretten en één dreigbrief over het bier kreeg (CGVS, p. 12-13).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat u zich vergist kon hebben (CGVS, p. 13-14). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheden niet op.

Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 5 en 13), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Het is bovendien opvallend dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over eventuele hersen- en geheugenproblemen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België.

U verklaarde dat u in een bus naar Moskou reisde. Daarna stapte u over in een auto die naar België reed. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8-9).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en u zou uw internationaal paspoort aan de chauffeur hebben gegeven (CGVS, p. 6-7). Onderweg tussen Rusland en België zou u nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke controle de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het bij de chauffeur bent vergeten (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw problemen geen bescherming heeft gezocht in uw land van herkomst.

Zo verklaarde u dat u geen klacht indiende bij de politie, hoewel de wijkagent langskwam na de beschieting van uw winkel (CGVS, p. 14-15). U zocht geen bescherming omdat uw familieleden eerder slechte ervaringen hadden met het indienen van klachten (CGVS, p. 16).

U legde hiervan echter niet het minste begin van bewijs voor.

Bovendien had het volgens u geen zin om klacht in te dienen, omdat de politie misschien ook iets met de inval van uw winkel te maken had (CGVS, p. 15).

U slaagde er echter niet in dit vermoeden hard te maken.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw Russisch binnenlands

paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Met betrekking tot de problemen die u ondervond omwille van uw neef S.M.(...), dient opgemerkt te worden dat deze klaarblijkelijk niet de aanleiding van uw vlucht vormden.

U verklaarde immers dat u na de vasthouding van uw neef in 2008 niet meer werd lastiggevallen naar aanleiding van zijn problemen (CGVS, p. 16).

In september 2009 werd uw neef uiteindelijk veroordeeld door de rechtbank van Machatsjkala.

U stelde ook dat uw broer pas na het incident in de winkel besloot u uit Rusland weg te sturen (CGVS, p. 12).

Het is bovendien opvallend dat u bij DVZ niets vermeldde over de problemen die u kende omwille van de problemen van uw neef, hoewel u er specifiek gevraagd werd of u naast de problemen in verband met uw winkel nog andere problemen kende (vragenlijst DVZ, p. 3).

Nochtans verklaarde u tijdens het interview op het CGVS dat u bij DVZ de oorzaak van uw vertrek verteld had (CGVS, p. 2).

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter K.M.(...) (O.V. 5638098) en haar man A.M.(...) (O.V. 5638098) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 juni 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat het islamitische groeperingen waren die haar winkel hebben aangevallen, aangezien zij alcohol en sigaretten verkocht.

Zij is van mening dat de in de bestreden beslissing weerhouden vaagheden niet van dien aard zijn om haar asielrelaas ongeloofwaardig te maken en wijst er op dat zij reeds spontaan tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg heeft gegeven waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar verklaringen vaag is gebleven.

Wat betreft het feit dat zij geen overtuigend bewijs heeft neergelegd, herhaalt verzoekster dat zij de dreigbrieven heeft weggegooid uit angst en kwaadheid.

Zij verwijst naar het *“UNHCR Handbook on Procedures and criteria for determining Refugee status”* waarin wordt gesteld dat wanneer het feitenrelaas geloofwaardig is, de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet genieten.

Verder verwijst verzoekster naar arresten van de Raad waarin werd gesteld dat er moet onderzocht worden of er een vrees voor vervolging bestaat, niettegenstaande er nog twijfels bestaan betreffende sommige elementen van het asielrelaas.

Verzoekster onderstreept dat haar verklaringen gedetailleerd, samenhangend en plausibel zijn.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid over het aantal dreigbrieven, stelt verzoekster dat het een vergissing betreft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit trouwens niet van dien aard is om aan haar asielrelaas te twijfelen aangezien dit de enige tegenstrijdigheid is die kon worden vastgesteld. Zij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad dat stelt dat bepaalde tegenstrijdigheden onvoldoende zwaar waren om de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan te tasten.

Wat betreft haar reisweg wijst verzoekster er op dat zij een 57 jaar oude alleenstaande vrouw is en dat het haar broer was die de vluchtreis voorbereidde. Het feit dat zij niet kon verklaren door welke landen of steden zij reisde, verklaart zij aan het feit dat zij niet goed kan lezen en de verkeersborden dan ook niet kon begrijpen en dat zij dit niet aan de passeur durfde te vragen.

Ten slotte werpt verzoekster op dat de Schengengrens hermetisch afsluiten onmogelijk is. Zij merkt op dat in de bestreden beslissing zelf gesteld wordt dat het “quasi” onmogelijk is de EU zone te betreden zonder persoonlijke controles, wat volgens haar inhoudt dat het dan ook “niet totaal onmogelijk” is.

Verzoekster verklaart verder dat zij geen beroep heeft gedaan om bescherming op de autoriteiten van haar land van herkomst omdat de politie niets kan doen en bovendien zelf in haar zaak betrokken is. Zij verwijst naar een rapport van “Amnesty International” van 13 mei 2011 waarin algemene corruptie en politiemisbruiken worden vermeld. Dit wantrouwen ten aanzien van de politiediensten verklaart volgens haar waarom zij geen nationale bescherming heeft gezocht.

Verzoekster meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, de situatie in Dagestan erger wordt en verwijst hiertoe naar verschillende bronnen van de site “www.unhcr.org” waaruit volgens haar blijkt dat situatie in Ingoesjetië en in de Noord-Kaukasus verergert: Radio Free Europe, 21 september 2007; Amnesty International, 28 november 2007, 19 september 2007, 28 mei 2009 en 13 mei 2011; US Departement of State, 2006, 2007 en 2010; het jaarlijks verslag van Commonwealth Office, 26 maart 2009.

Zij voert aan dat er rekening dient te worden gehouden met de situatie in Dagestan die volgens haar vergeleken kan worden met de situatie in Tsjetsjenië.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij het dossier naar de commissaris-generaal terug te zenden voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen immers dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om bescherming te krijgen in haar land van herkomst (zie verhoorverslag van 11 mei 2011, p. 14, 15 en 16). Dergelijke handelwijze volstaat niet om aan te tonen dat de nationale overheden aldaar geen bescherming kunnen of willen bieden.

Haar uitleg om geen beroep te doen op de Russische autoriteiten, met name omdat haar familieleden slechte ervaringen hadden met het indienen van klachten en omdat de politie iets met de aanval op haar winkel te maken heeft, zijn niet meer dan een blote beweringen; verzoekster toont dit op geen enkele manier aan.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat haar belagers deel uitmaken van islamitische groeperingen die goed georganiseerd zijn en zelden worden aangehouden, stelt de Raad vast dat verzoekster dit pas voor het eerst in de procedure opwerpt en dat dit bovendien in strijd is met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 11 mei 2011, p. 15): *“Wij hadden goede band met de burgers. Daarom versta ik niet goed waarom het zo is gebeurd. Misschien heeft iemand iets uit jaloezie doorgegeven”*.

De Raad neemt deze post-factum bewering dan ook niet aan.

Hert verweer van verzoekster dat ook het wantrouwen van de bevolking ten aanzien van de politiediensten, -waarbij zij verwijst naar een algemeen verslag van 2011 van Amnesty International over corruptie en politiemisbruik-, verklaart waarom zij geen nationale bescherming gezocht heeft, kan evenmin als een verschoningsgrond aanzien worden.

Immers van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij, ongeacht het wantrouwen dat leeft onder de bevolking, toch ten minste een poging doet om eerst in eigen land bescherming te zoeken vooraleer in het buitenland heil te zoeken.

Wat betreft de problemen die verzoekster ondervond omwille van haar neef S.M., dient te worden opgemerkt dat deze niet de aanleiding van haar vlucht vormden. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet. De motivering ter zake blijft dan ook staande, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Verder wijst de Raad er op dat de verwijzing van verzoekster naar verschillende bronnen -Radio Free Europe, 21 september 2007; Amnesty International, 28 november 2007, 19 september 2007, 28 mei 2009 en 13 mei 2011; US Departement of State, 2006, 2007 en 2010; het jaarlijks verslag van Commonwealth Office, 26 maart 2009- over de situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst zelf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg brengt verzoekster, daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten met de waarheid overeenstemmen, op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aan dat de nationale autoriteiten in haar land van herkomst geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de

vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade en is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2 c van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt om aan de hand van verschillende bronnen -Radio Free Europe, 21 september 2007; Amnesty International, 28 november 2007, 19 september 2007, 28 mei 2009 en 13 mei 2011; US Departement of State, 2006, 2007 en 2010; het jaarlijks verslag van Commonwealth Office, 26 maart 2009- de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen.

Uit de Subject Related Briefing "Russische Federatie, Dagestan; Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011" van 31 januari 2011, waarop de commissaris-generaal zich baseert en die gevoegd was bij zijn nota, blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, kenmerkt de huidige situatie zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen.

Uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en gevoegd werd in de nota van de commissaris-generaal -waaromtrent in het verzoekschrift geen opmerking wordt gemaakt-, kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen -recentere- informatie aan die het tegendeel bewijst en toont bijgevolg niet aan dat er op dit ogenblik in Dagestan sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals vereist krachtens artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, toont de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE